

ZÁM.

nyul
m nő
kább
isfelé

a az

eská-
óvas
, ugy
hösen
s és
t már
dább

bajt,
hósá-
meg-

17-ik
meg-

Kövr
icizike
ranka,
álmán,
s Kor-
rta és
Bergl
y Olga
Lajos,
ok Sa-
i, Bor-
Opitz
Ányos
ajos és
Lasz-
Jenő és
ztáv és
gy Ida.
Adler
József,
Regina,
Réthy
Hugó,
Svérek,
k Béla.
rikoglu
anka és

n-épület.
rsulat.

KIS LAP

RÓZSAKIRÁLYNÉ. (Lásd a 316. lapon.)

XXVII. kötet, 20. szám.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.
Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

1884. november 16-án

LILIKE VÉDENCZE.

— Nagyvárosi történet. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

DE nagyanyácskám meghalt... és akkor a Boglyas Kata magához akart venni, hogy engem is megtanítson a tolvaj-mesterségre; de én elszöktem, aztán szaladtam, míg végre itt összerogytam.

Lilike szinte megzavarodva hallgatta ezt... ez mind szokatlan, ismeretlen dolog volt ő előtte, a ki oly boldogan élt gazdag szerető szüléinél. Iluskának nincsen se apja, se anyja, még nagyanyja is meghalt... és a Boglyas Kata tolvajt akart belőle nevelni, de ő nem akarja... megszökött és most itt van, Lilike mentette meg a haláltól, ad neki hajlékot, táplálékot... hiszen ez valósággal olyan, mintha a mesekönyvből olvasná, csakhogy most saját magát kellene védő tündérnek gondolnia. Lilike egy ideig eltűnődött ezen a dolgon, aztán komoly hangon mondá:

— Nagyon jól tetted, hogy megszököttél, mert tolvajnak nem szabad lenned, tudod, az bűn. De hát mi volt a szándékod, hogy mit fogsz csinálni?

— Nem tudom...nem gondoltam semmire. Bolyongtam egész nap...nem adott senki egy falat kenyeret sem...nem is volt hova meghuzódnom a hideg elől. Hát oda bujtam a kapuba és reméltem, hogy most már én is meghalok, aztán fönt az égben együtt leszek nagyanyámmal, meg édes anyácskámmal.

— Oh, csakhogy én megláttalak ám. Ugy-é, ez szerencse volt? Nem örülsz neki?

— A jó Isten küldte Lilike kisaszonyt, felelé Iluska egyszerűen.

De Lilike ezt nem találta olyan természetesnek; ő csak kicsi leányka, már hogy is küldené őt a jó Isten valakinek a megmentésére? Szinte megijedt ettől a gondolattól.

— És nagyanyácskád beszélt neked a jó Istenről? kérdé aztán.

— Oh igen, minden nap! Mig jó atyám élt, jártam iskolába is... ott sok szépet kezdtem tanulni... de aztán nem járhattam tovább, mert nagyon, nagyon szegények lettünk. Hanem nagymamácskával minden este imádkoztam. Szegény kedves nagyanyácskám!

Könyvek tolultak Iluska szemeibe s Lilike szinte ijedten kiáltá:

— Oh, ne sirj hát! No kérlek, ne sirj, légy vig! Lásd, én annyira szeretném, ha vig volnál.

Iluska mosolygott is, de olyan busan, hogy bizony felért a sirással. Aztán föllált és csöndes, nyugodt hangon mondá:

— Nem igen lehetek vig...nem is voltam már régen. Most pedig már men-nem kell innen.

— Menedd kell? Még csak az kellene! Ugyan hová mennél a sötét, hideg téli éjszakában?

— Nem tudom... de itt nincs nekem helyem.

— Dehogy nincs! Itt fogsz meghálni. Hová mehetnél máshová? Ha itthon volna apácskám és az én aranyos kis mamám, tudom, ők se eresztenének. Elmentek estélyre. Tudod, az olyan nagy mulatság, ahol tánczolnak, sokan vannak. Későn fognak hazajönni.

Iluska erre nem felelt semmit, hanem tántorgó léptekkel megindult az ajtó felé.

— Hová mégy? kiáltá Lilike.

— El... ereszszen, Lilike kisasszony... mennem kell. Az atyja bizonyosan nagy ur... oh, ismerem én a gazdag urakat... ha itt találna, kikergetne... inkább magam megyek.

De Lilike megfogta és visszaültette a székbe.

— Te nem ismered az én kedves jó apácskám. Ő nagyon jó ám; ilyen kegyetlen téli éjszakán még a kutyát sem kergetné ki.

— A kutyát nem... oh azt hiszem... de én csak szegény koldusgyermek vagyok. Láttam sokszor kutyát, melynek nagyon jó dolga van... kocsiban vitték, vagy meleg szobában az ablakban feküdt puha párnán... de ha ilyen szegény gyermek megy be az olyan uri házba... oh, azt kikergetik.

— De az én apácskám nem fogja tenni, mondom! felelé Lilike határozottan. Itt fogsz aludni valahol... én nem tudom ugyan hol... de Eszti majd megmondja. Hova is lett az az Eszti? Már elmúlt kilencz óra... itt kellene lennie, mert én is lefekszem.

Eszti bizony ugyancsak elfecsegte az időt a szomszédban s már jóval elmúlt kilencz óra, mikor eszébe jutott, hogy Lilikéhez kell sietnie. Szaladt is lélekszakadva s a mint benyitott, már az ajtóból kiáltá:

— Lilike kisasszony, ideje hogy...

De ekkor hirtelen elakadt a szava, mert megpillantotta Iluskát.

— Uram bocsá! Hát ez kicsoda? Hogy került ez a koldusgyerek ide?

— Ez nem koldusgyerek, hanem Iluska, felelé Lilike komolyan. Én találtam félholtan a kapu alatt.

— Találta? Találta! De hát mi dolga van Lilike kisasszonynak az utcán éjnek idején?

— Nem jártam az utcán, csak épen a kapu elé mentem, szerencsére még idején, mig visszanyerte eszméletét. De most már azt szeretném tudni, hová fektesük le?

— Az az ő gondja. Csak nem fogunk talán ily piszkos, rongyos koldust a házban tartani, hogy itt ellopjon mindent, ami a keze ügyébe akad! Rögtön takarodnia kell innen.

Iluska még halványabb lett, mint volt, de szó nélkül megindult, bucsuzóul hálás tekintetet vetve Lilikére. Csakhogy nem addig volt ám az, mert Lilike most már majdhogy meg nem haragudott s hevesen kiáltá:

— Én pedig azt mondom, hogy Iluska nem fog takarodni, hanem itt marad, itt fog aludni. Ő nem koldus, nem is piszkos, nem is tolvaj, épen azért szökött meg, mert nem akarta, hogy tolvajt csináljanak belőle.

— Azt beszélte? szökött Eszti gunyosan. Oh, meghiszem, ezek a mákvirágok nagyon értenek a hazudáshoz, roppant megható történeteket mondanak el, hogy belopózhassanak a házakba és ott lopjanak. Ez is csak olyan, mint a többi kis gonosztévő, kit már kicsi korától fogva megtanítanak az ámitásra.

— Te nem ámitottál el engem, ugy-é nem? kérde Lilike Iluskától.

A szegény leánynak tele volt a szeme könnyel s halkán felelé:

— Oh, hogy tehettem volna azt, mikor életemet mentette meg. A mit mond-

tam, az mind igaz. De most már megyek... mennem kell... ne legyen miattam baja Lilike kisasszonynak.

— Bajom? Mi bajon lehetne? Talán azt hiszed, hogy itt Eszti parancsol? Ő szobaleány és azt fogja tenni, a mit én aka-

... NYAKÁBA BORULT. (Lásd a 309. lapon.)

rok. Én pedig azt akarom, hogy most rögtön ágyat vessen neked.

A szobalány kissé meghökkent, mert tudta, hogy a mama sokat megenged Lilikének. De másrészt meg neki, Esztinek,

lehet baja, ha megengedi, hogy oktalanságot kövessen el a kis leány. Azért hát alkudozni kezdett.

— De kedves Lilike kisasszony, gondolja meg, mit fog apácska mondani, ha

ilyen helytelen dolgot követünk el: befo-
gadunk a házba ilyen sehonnai jött-ment
gyereket...

— Én majd magam fogom elmon-
dani a mamácskának...és ha most rögtön
nem csinál ágyat Iluskának, hát én se
fekszem le, hanem megvárom, míg ma-
mácska hazajön, nem bánom, ha reggelig
tart is.

Már ettől igazán megijedt Eszti,
mert tudta, hogy Lilike, a milyen jó és
szelíd, tud néha
makacs lenni.

— No jól van,
hát lefektessük a
konyha melletti
kis szobába...ott
van jó ágy... be
is van fűtve. Jöjj
no, te kis csavargó.

A szegény gyer-
mek még habo-
zott, de Lilike ké-
zen fogta és vele
ment, elkísérte
egészen a kis szo-
bába.

— Így már jó
lesz, mondá. Az-

tán ne félj semmit, nem fog senki bánt-
hatni. Az ajtót majd én csukom be és
magammal viszem a kulcsot. Jó éjszakát,
Iluska!

Iluska hálától könyezve rebegé:

— A jó Isten áldja meg, Lilike
kisasszony.

És olyan őszinte szeretettel, hálával
nézett kis védőjére, mintha igazán valami
égi angyalt látna maga előtt.

Most már aztán Lilike beleegyezett,
hogy ő is lefekszik. De a kulcsot gondo-
san eldugta párnája alá és sokáig nem
tudott elaludni, annyira tele volt a feje
ezzel a szokatlan eseménynel. És mikor
elaludott is, folyton a szegény kis Iluská-
val álmodott.

Reggel már jó későre járt az idő,
mikor fölébredt és a mamát pillantotta
meg ágya mellett. Fölugrott és nyakába
borult. (Lásd a képet a 308. lapon.)

— Mamácskám,
kedves mamács-
kám, olyan csodá-
latos volt az, a mi
az este történt! Ne
hallgass Esztire,
Eszti szivtelen
rosz leány...
Iluska nem tol-
vaj, nem ámitott
el...ő igazán na-
gyon szegény gyer-
mek, nem akart a
Boglyas Katához
menni.

A mama jó-
izüen nevetett.

— Mit fecsegsz
össze, kedves kicsikém? Bizonyosan álmod-
tál valamit és még most is az jár a fejedben.

— Oh nem, nem álmodtam, valóság-
gal megmentettem szegény Iluskát a meg-
fagyástól...ott fekszik a kis kamrában...
itt van a kulcs, ni!

És a párna alól előhuzta a kulcsot.

— De hát miféle Iluskáról beszél-
te kis bohó? Most már mondd el szépen,
mert nem értek semmit az egészből.

KUTYÚ-MOSÁS. (Lásd a 318. lapon.)

— Nem? Oh, annak nagyon örvendek, így hát az a csunya Eszti még nem mondta el, nem vádaskodott. Most hát én mondom el mindent, a hogy igazán volt.

És el is beszélt az este történt egész esetet, igyekezve Iluskát a lehető legjobb színben tüntetni föl. A mama figyelemmel és részvevőleg hallgatta és Lilike nagy hévvel így végzé:

— Ugy-e mamácskám, kedves aranyos jó mamácskám, nem fogjuk többé elhagyni szegény Iluskát, nem engedjük, hogy megfagyjon!

— Majd meglátjuk, mit tehetünk, édes gyermekem. Bizonytalán jól tetted, hogy megmentetted őt. A többiről majd beszélünk apácskával.

Lilike megcsókolta a jó mamát, sietett az öltözéssel, aztán szaladt a kis kamara felé, a hol Iluska hált. Mikor az ajtót fölnyitotta, Iluska még aludt, és a nagy kimerültségtől, éhségtől, hidegtől elbágyadva, talán még tovább is aludt volna; de az ajtónyílástól, Lilike lépteitől fölrezzent. Mikor fölnyitotta szemeit és szétnézett, hamarjában nem is tudta hol van.

— Istenem, mi történt velem, hol vagyok? kiáltá ijedten.

Fölugrott és meglátta Lilikét. Erre mindjárt eszébe jutott minden és örömtől sugárzó arccal kiáltá:

— Lilike kisasszony! Az én jó anyaiam, a kit Isten küldött!

— Ugyan ne beszélj már ilyet, Iluska, szólj Lilike nevetve; hogy volnék én anygal! Öltözködjél gyorsan... már beszéltem a szakácsnéval, majd ő ad neked

vizet, fésüt, s ha felöltöztél, kapsz jó reggelit, aztán majd bevezetlek apácskámhoz.

— Oh, ne vigyen oda... ne vigyen az olyan nagy ur elé... én nagyon félek...

— Az én apácskámtól nem kell félned. Majd meglátod, ő nagyon jó ember... hozzád is nagyon jó lesz. Csak készülj el szaporán.

Ezzel Lilike visszatért az ebédlőbe, hol szülei már a reggelinél ültek. Természetesen nem lehetett másról beszélni, mint Lilike kis védenczéről s Lilike újra meg újra elmondott mindent, hogy találta meg Iluskát és mit beszélt a szegény elhagyott gyermek. Aztán hízelve simult apjához.

— Apácska, édes jó apácska, ugy-e nem engeded, hogy Iluska megint hajlék nélkül bolyongjon kint a hóban, fagyban?

— Valamit kell vele tennünk, az bizonyos, szól Torjai ur. De először beszélni kell vele. Vezesd be azt a kis leányt.

Lilike szaladt Iluskáért s bevezette. Az árva leányka remegve, lesütött szemekkel állt meg Torjai előtt, ki nyájasan szólította meg.

— Ne félj semmit, kis leány, nem lesz semmi bántódásod, ha igazat fogsz felelni mindenre, a mit kérdezek.

— Oh, hisz' én mindig igazat beszélek... nagyanyácskám mondta, hogy hazudni nem szabad, felelé Iluska halkán.

— Helyesen. Most tehát mondd el, ki vagy, hogy kerültél ide a házam kapujába és hol éltél eddig?

(Folytatása következik.)

ŐSZI JÁTÉK.

(Képpel a 312—313. lapokon.)

KÉSZ a sárkány, eregessük,
 Levegőben lebegtessük!
 Te csak fogjad, kis Eszterkém,
 A magosba eresztem én!
 Futok vele — jaj de meddig? ...
 Vad őszi szél kerekedik.
 Fogjad Eszti, fogjuk ketten ...
 Húzzad! ... jaj, hisz lehetetlen!
 Nini ... már is emelkedünk ...
 Jaj Esztikém, jaj mi nekünk!
 Ragad a szél, visz a sárkány,
 Életünk függ egy fonálkán ...
 Zsuppsz ... elszakadt! Hála Isten ...
 Nagyot bukunk ... vagyunk itt lenn.
 S nem is a tó fenekében,
 Hanem boglya tetejében.
 De ámbár puhára estünk —
 Mégis megérzi a testünk.

A BÚVÓS SERLEG.

— Középkori rege. —

MESSZE a bérczetőn büszkén emelkedő Sólyomvárától, ősei fészketől, távol idegen földön járt a fiatal Petur vitéz. Megunta otthon a tétlen életet és apja elébe lépve, így szólt:

— Mi haszna töltöm itt a napot? Már nagy és erős vagyok, bátorságot is érzek magamban, szeretnék körülnézni a világban, hogy más vitézek példájára jeles hőstetteket vigyek véghez.

— Jól van, fiam, szólt a vár öreg ura. Válassz ki magadnak egy jó lovat, fegyvertáramból pánczelt, kardot és Isten nevében indulj utnak. Remélem, becsületére fogsz válni híres őseidnek, jeles vitézi tetteket fogsz véghez vinni és dicsőséggel térsz vissza.

Petur vitéz tehát fölfegyverkezett, kiválasztotta a legtüzesebb paripát és utnak indult. Egész nap lovagolt és este egy nagy erdőbe jutott, mely sehogy sem akart véget érni. Már órákig ment, de a rengeteg csak nem ért véget. Nagy zivatar is tört ki s a fiatal vitéz bizony nem bánta volna, ha lovával együtt valami hajlék alá vonulhat; de hiába nézegetett körül, sehol sem látta nyomát emberi hajléknak. Fáradságtól, éhségtől kimerülten botorkált tovább a sötét éjszakában, beleütközött fába, sziklába és végre rászánta magát, hogy egy mélyen előre hajló szikla alatt pihen meg, ott várva meg a reggelt.

Már épen le akart heveredni, mikor hangos kutyaugatást hallott. Örvendve ugrott föl.

— Ez jó jel; a hol kutya van, ott emberi hajléknak is kell közel lenni.

Még alig gondolta ezt, már a kutya ugatása fájdalmas vonitássá változott.

— Ohó, ott valami baj van. Hátha segíthetek?

Fölkapta dárdáját és sietett a hang irányában. Éppen ekkor fáklya fénye is villant föl a fák közt s annak világánál Petur vitéz látta, a mint egy nagy medve szétmarczangolni készült egy szép kutyát, melynek nyakán csillogó nyakkötő látszott. A kutya nyilván kedvencz állata volt valakinek.

— Az a dühös medve pedig rögtön széttépi, gondolá Petur vitéz. Talán még megmenthetem.

Néhány nagy ugrással ott termett és dárdáját hirtelen oly erővel döfte a medvébe, hogy ez rögtön felfordult és

kimult, a megvérezett kutya pedig szerencsésen elmenekült. Petur vitéz épen kihuzta dárdáját a megölt fenevad testéből, mikor valaki vállon érinté és szelid, hálás hangon mondá:

— Köszönöm, vitéz idegen! Megmentetted egyetlen hű társamat az erdő veszedelmes fenevadjától, — köszönöm.

Petur vitéz meglepetve fordult meg s ősz szakállu öreg remetét pillantott meg, ki fáklyával kezében állt ott. Jóság és bölcsesség sugárzott az aggastyán szeméből, ki aztán így szólt:

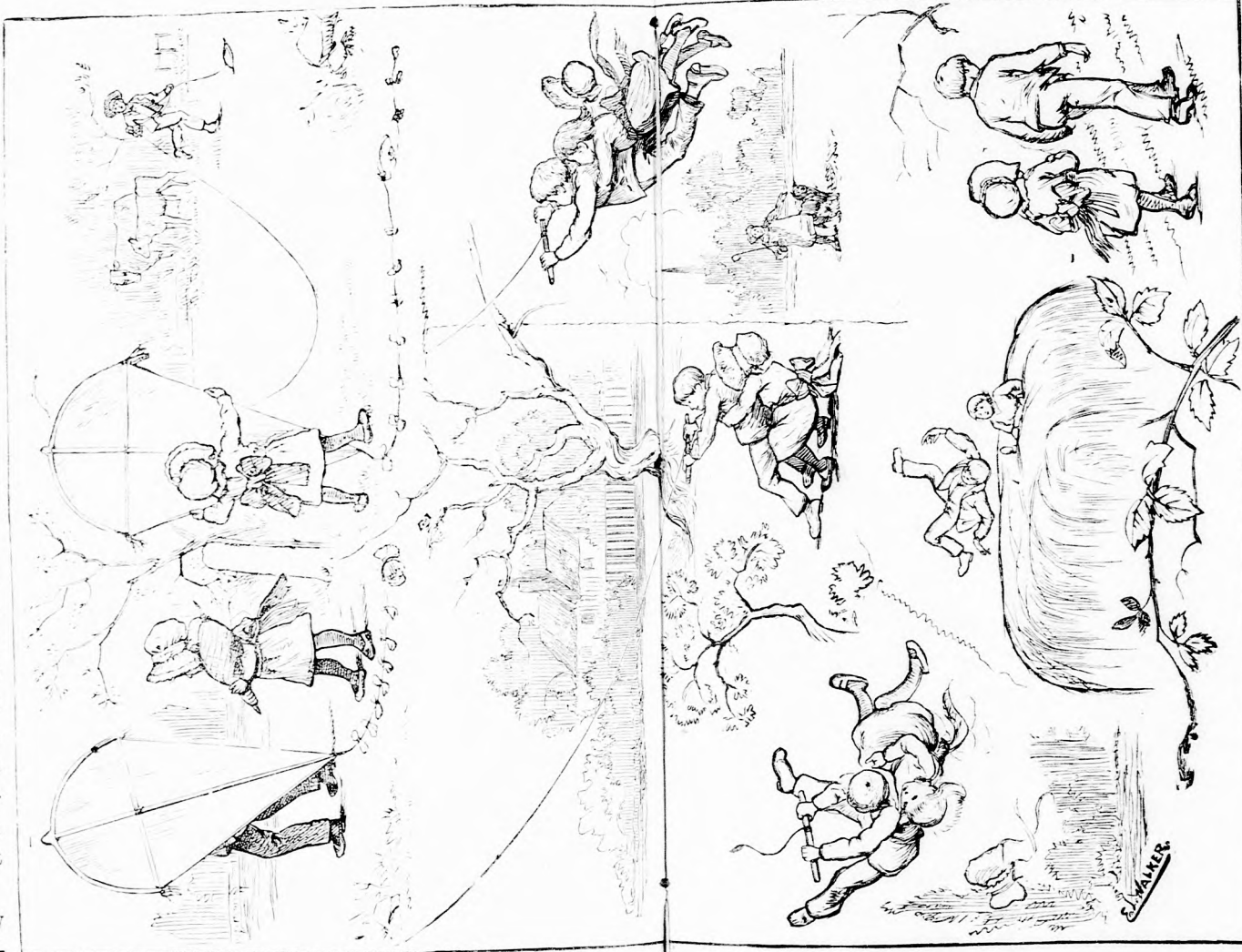
— Téged bizonyosan itt lepett meg az éj e rengetegben. Jöjj kunyhómba, ott megpihenhetsz.

Az ifju vitéz örömmel fogadta a meghívást s csakhamar eljutottak a kunyhóhoz. A remete egyszerű vacsorát adott vendégének, aztán puha mohából készült ágyra feküdtek és üdítő álomba merültek.

Másnap reggel Petur vitéz korán utra készült. A vén remete bucsuzóul így szólt hozzá:

— Nemes vitéz, te nagy jót tettél velem, mikor magányom egyedüli társát megmentetted a fenevadtól. Szóval már megköszöntem, de még tartósabb jelét is akarom adni hálámnak.

Ezzel egy ragyogó arany serleget vett elő csuhája zsebéből, az ifju vitéznek nyujtá és így szólt tovább:

— Fogd ezt a serleget és jegyezd meg jól, amit mondok. Ebben a serlegben csodatevő titkos erő van, mely mindent

amit a serlegbe tesznek, azzá változtat, amit a gazdája kíván. Kincset, erőt, egészséget nyerhetsz belőle és segítségével bol-

fordítja a kincset, segíti a szegényeket és szenvedőket, üldözi a gonoszszágot. A ki roszra használja a bűvös serleg erejét, azt mihamar utóléri a sulyos büntetés. Neked adom a drága kincset, mert ugy látom, nemes szivü, derék ifju vitéz vagy. Ne felejtse tanácsomat, mert különben keserves megpróbáltatás érne utól.

— Bizd rám a kincset, szent atyám, felelt Petur vitéz meghatottan. Im fogadom, hogy csak jó és nemes célra fogom használni. És ha valamikor megfeledezném e szent fogadásról, ám akkor hadd érjen a büntetés. De ettől nem félek, mert én e kincset arra fogom használni, hogy vigaszt nyujtsak a szomorkodóknak, segélyt a szükölködőknek.

ŐSZI JÁTÉK. (Lásd a 311. lapon.)

A vén remete áldólag nyujtá ki kezeit az ifju lovag fejére, megölelte, lovához vezette, azután megmutatta neki az utat, melyen rövid idő alatt kijuthat az erdőből. A paripa vigan toporzékolva iramodott utnak s Petur vitéz még egyszer visszahajolt, hogy bucsut intsen a jó öregnek. Ezt azonban nem látta ott többé, hanem a helyen, hol az imént állott, sajátságosan ragyogó

dogan élhetsz késő vén korig. De a serleg csak annak szolgál így, a ki e csodás adományokat jóra használja, aki nemes célra fényalak csillogott, de csak egy pillanattig, aztán eltűnt. Petur vitéz, ámbár nem ismerte a félelmet, titkon borzongott és

hamarjában nem tudta, mire vélje ezt a dolgot.

— Annyi bizonyos, hogy ez nem afféle közönséges vén remete volt, gondolá magában. Valami hatalmas szellemnek vetődtem az utjába s most csak az a kérdés, jó vagy rossz szellem volt-e, ez a bűvös serleg javamra válik-e, vagy káromra. No's majd megvállik.

Gondosan eltette a serleget és szaporán lovagolt tovább. Csakhamar kiért az erdőből s pár órai lovaglás után egy nagy városhoz jutott. Nem messze a város kapujától egy lovaggal találkozott, ki ugyan kedvetlennek látszott. Petur vitéz azonnal megemlékezett ígéretéről, hogy mindenkinek segít, hacsak teheti; megszólítá tehát az idegent:

— Vitéz lovag, úgy látom, valami bajod van. Ha segíthetek, szívesen teszem.

— Köszönöm szivességedet, ifju barátom, de az én bajomom te nem segíthetsz, ha csak más kezdet, lábat, egészen más testet nem tudsz nekem csinálni.

— Már azt valóban nehéz volna, szólt Petur vitéz nevetve. De hát miért is kívánod ezt? Úgy látom, deli szép levente vagy, meg lehetnél magaddal elégedve.

— Meg ám, ha rám illenék az a csodaszép páncél. De én is hiába próbáltam.

— Miféle páncél?

— Oh, hát te még nem is tudod? Pedig azt hittem, te is azért jöttél, hogy szerencsét próbálj. Tudd meg tehát, hogy itt e városban, ott a tornyos városházánál egy csodaszép lovagpáncélt őriznek,

mely nem csak szép, hanem olyan remekmű is, hogy semmiféle fegyver át nem járja; a ki viseli, nem félhet ellenség fegyverétől. Ezt a páncélt pedig megkaphatja akárki, akinek a testére ráillik. Próbálták már százan meg százan, de még senkire sem illett rá; én is hiába próbáltam szerencsét s ezért boszankodom.

— Már ezen csakugyan nem segíthetek, szólt Petur vitéz. De ha már annyian próbáltak szerencsét, én is megpróbálom.

— Megteheted, de te is csak úgy jársz, mint mi többiek.

Petur vitéz azonban nem úgy járt. Egyenesen odalovagolt a tornyos városházához és jelentkezett, hogy föl akarja próbálni a páncélt. Ráadták és ime, úgy illett rá, mintha egyenesen az ő testére készült volna. Mindenki bámulta és szerencsét kívánt neki, az ősz városbíró pedig így szólt:

— Szerencse fia vagy, ifju vitéz. Hiszem, nagy dologra szemelt ki a Gondviselés. E remek páncéljától fogva a tied, viseld mint hős és vigy benne véghez jeles vitézi tetteket.

Petur vitéz is megörült a próba jó sikerén, de mindjárt az is eszébe jutott, hogy e szép ajándékot viszonzni kellene valamivel a városnak. De mit adjon, mikor semmije sincs? Ekkor eszébe jutott a bűvös serleg. Ha igaz, a mit a vén remete mondott, akkor könnyen segíthet.

Betért egy vendégfogadóba s nagy csomó kavicsot hozatott. Aztán bezárkóztott szobájába, megtöltötte kavicssal a serleget és kívánta, hogy a kavics aranyná változzék. És a mint újra kifordította

a serleget, csengve, csillogva gördült elő belőle a sok arany.

— A jó öreg igazat beszélt! Most tehát viszonzhatom e derék városnak a szép ajándékot.

Összehivatta mind, a hány szegény ember csak volt a városban és annyi aranyat osztott ki köztük, hogy valamenyinek elég volt haláláig. Hire is terjedt a bőkezű fiatal vitéznek és rövid idő múlva messze földön mindenütt csak Petur vitézről beszéltek s a bátor lovagok minden oldalról siettek hozzá, hogy vele együtt végezzenek vitézi kalandokat. De mikor effélére hívták, Petur vitéz így felelt:

— Nem, barátim, nem megyek hiába való kalandokra. Sokfelé foly háboru, tudom, volna módom, hogy megmutassam erőmet és bátorságomat; de van ott vitéz is elég. Én más célt tűztem magam elé s a ki ebben segíteni akar, szívesen fogadom társamul. Mindenfelé sok a szegény szerencsétlen, kit erőszakos zsarnokok elnyomnak, kizoznak, sok a szenvedő és szükölködő, — ezeken akarok én segíteni. A gyöngét megvédelmezem erős kardommal, a szükölködőt megsegítem aranyaimmal. Minél többen cselekszünk így, annál több jót teszünk. A ki tehát ilyen nemes munkára akar vállalkozni, álljon mellém. Kincsem van töméntelen, ellátok mindenkit arannyal, aztán megindulunk ki jobbra, ki balra és bizonyos idő múlva itt újra találkozunk; akkor kiki elmondja, minő szép és nemes tetteket végzett.

Sok derék vitéz akadt, akinek tettzett ez a nemes terv. Ezek tehát kezert fogtak Petur vitézzel és ígérték, hogy úgy fognak cselekedni, miként ő mondá. Petur

vitéz nagy csomó aranyat adott mindegyiknek, aztán elszéledtek s Petur vitéz maga is utnak indult.

Alig ment néhány napig, mikor hírét hallotta, hogy a szomszéd talján fejedelem fiatal leánya halálosan beteg. Nagy volt a szomorúság az egész országban, mert a fiatal hercegnő nemcsak csodaszép volt, hanem angyali jóságú is, ki sok jót cselekedett. A leghíresebb orvosok messzi földről gyűltek össze és mindent megpróbáltak, amit csak kigondolhattak; hasztalan, a beteg napról napra roszabbul lett, már csak a halálát várták.

— Ki tudja, hátha az én bűvös serlegem segít rajta? gondoló Petur vitéz.

Éjjel, nappal lovagolva eljutott a fejedelem székvárosába és jelentkezett, hogy ő meg fogja gyógyítani a beteg hercegnő kisasszonyt. Az orvosok összenéztek, aztán vállvonogatva mondák:

— Hiu kísérlet, de hát már mindegy. Mi már nem tudunk segíteni, a hercegnő bizonyosan meghal. Ártani már semmit sem árthat, akármit ad be neki ez az idegen vitéz.

Az öreg herceg tehát megengedte, hogy Petur vitéz szerencsét próbáljon a gyógyítással. Petur vitéz pedig elővette a bűvös serleget, megtöltötte tiszta vízzel s a beteghez lépve, mondá:

— Legyen ez az ital mentő orvosság, mely visszaadja egészségedet.

Aztán megitta a beteggel a serleg tartalmát. A hercegnő, miután a gyógyszer megitta, hátrahanyatlott s eleinte úgy látszott, hogy már meg is halt; de Petur vitéz biztatgatta az aggódókat:

— Csak várjunk egy kissé. Majd meglátjuk, mi lesz egy óra múlva.

És valóban egy óra sem telt bele, már a hercegnő felnyitotta szemeit s arczán gyöngé pirosság látszott, amit már hetek óta nem tapasztaltak nála. Aztán vidáman mondá, hogy nagyon megéhezett, jóízűen evett, s rá nagyot aludt s másnap reggel fölkel. Nem volt semmi baja, szinte el is felejtette, hogy valaha beteg volt.

(Folytatása köv.)

RÓZSAKIRÁLYNÉ.

(Képpel a czimlapon.)

A KI köztünk legkedvesebb,
Koszorúnk azé legyen.
Nagy díszszel megkoronázzuk,
Ha fönt leszünk a hegyen.

Föl is értünk, itt is vagyunk
A magosban, gyermekek,
Koszorúra vad virágot,
Nádi pálmát szedjetek.

Legkedvesebb a mi Zsuzsánk,
A völgyben és a hegyen —
A dicső rózsakirályné
A mi Zsuzsikánk leszen.

AZ ELÁSOTT KINCS.

(Képpel a 317. lapon.)

ELT egyszer egy gazdag fősvény, kinek abban telt a gyönyörösége, ha élire rakhatta az aranyakat. Nem is tudta senki, milyen gazdag, még az a fiatal fiu sem, a ki vele együtt lakott s a kit csak azért tartott, mert félt, hogy tolvajok törhetnek be a házába, mikor ő valami dolog-

ban távol jár. Még abban a jó fiuban sem bizott meg, pedig az nagyon háladatos volt a vén zsugori iránt, mert bár nem valami pompás dolga volt, mégis hálával tartozott azért, hogy a gazdag fősvény őt, mint szegény árva fiut, házába fogadta. Igyekezett is kimutatni háláját, de gazdája azért csak nem bizott benne.

Egy napon a fiu hazafelé ment, mikor kertjök falkerítése mellett valami neszt hallott. Fölkapaszkodott a falra és benézett, — hát látta, hogy gazdája nagy gödröt ásott a fal tövében s egy kis ládácskát tesz belé.

— Fogadni mernék, hogy az aranyait rejti oda; szólt a fiu magában.

Odább ment s nem messze találkozott egyik szomszédjokkal, ki furcsán mosolygott. A fiunak ez kissé feltűnt, de nem gondolt semmi rosszra és hazament. Másnap reggel azonban gazdája egyszerre halálsápadtan, kétségbeesve rohant be a kertből és jajgatva kiáltá:

— Végem van! Ki vagyok rabolva! Elrabolták aranyaimat!

Nagy sokára megvallotta hű szolgájának, hogy elásta a kertben aranyait, mikor pedig most utána nézett, észrevette, hogy valaki járt ott az éjjel, és kiásta a kincset.

— Legyen nyugodt, gazd' uram, visszaszerzem én azt a kincset, szólt a fiu.

— Hogyan? Tudod hol van?

A fiu nem szólt semmit, csak biztatta gazdáját, hogy ne szomorkodjék. Aztán kisétált és arra ment, a hol találkoznia kellett a szomszédokkal. Tudta, hogy ő rabolta el a kincset, de eltagadja, ha egyenesen számon kéri tőle; tehát cselre gondolt. Mindenféléről beszélgetett tehát vele s szóba hozta fősvény gazdáját is, a ki a kertbe ásta el kincseit.

— Tudom, hogy épen tegnap is elásott egy láda aranyat. Ma még több

aranyat kapott és mikor kérdeztem, hova teszi, nevetve felelé, hogy oda, a hová a többit. Csak én azt tudhatnám, hol ásta el!

A gonosz szomszéd nem szólt semmit, hanem haza sietett s utközben így okoskodott:

— Most még több kincset szerezhettek, ha visszatesszem helyére az elrabolt láda aranyat. Ha a gazdag fősvény nem találná ott, az új kincset nem tenné oda, de ha ott találja, nem fog gyanakodni s én holnap mind elvihetem.

AZ ELÁSOTT KINCS.

Mihelyest besötétedett, a tolvaj szomszéd átmászott és visszatette a láda aranyat oda, a honnan ellopta. Csakhogy a kincs gazdája és a derék fiu ott voltak lesben és mihelyt a tolvaj elment, szépen hazavitték a kincset.

Az öreg pedig azután nem ásta el

kincseit, hanem derék szolgájában bizva, mondá:

— Meggyőződtem, hogy becsületes vagy s ezentul megbizom benned. Mert minden kincsnek legjobb öre a becsületesség.

KUTYÚ-MOSÁS.

(Képpel a 309. lapon)

*KUTYÚ, kutyú, haszontalan kis kutyám:
Hanyag, lompos állatka vagy, igazán!
Ugyan, hol is hemperegtél, forogtál,
Hogy bundácskád merő mocsok, szalma-
szál!?*

*Jüszte, hogy megfőrösszelek gondosan,
A szőrödből a szemetet kimossam.
Itt a spongya, a meleg víz . . . tartalak,
Annak rendjén most megtakarítalak.
Te meg Ugrí, te a másik, jól vigyázz,
Te is, hogy ha futkározol, majd így jársz.
De hisz, mivel a tisztaság mindig jó —
Ide mellém, te bolondos kis golyhó!
Majd az üstbe bele duglak téged is —
Jól fog esni a tisztaság néked is.*

A SZIKLAMEZŐ.

— Havasi rege. —

EURÓPA közepén, mint a térképen láthatjátok, hatalmas heglánczolat húzódik végig, az Alpesekek hegysége. Gyönyörű vadregényes tájak vannak az óriási hegyek, sziklák közt és nyáronkint minden országból sok ezer ember utazik oda, hogy a természet szépségeiben gyönyörködjék. Csakhogy a milyen szép, ép olyan szegény is ez a vidék. Nincsenek ott dusan termő buzaföldek mint nálunk, alig-alig van itt-ott egy kis darabka föld, melyet szántani lehet; hanem vannak a magas hegyek közt szép legelők, illatos fűvel, ott legel a sok szép tehén, juh, kecske s teje, vaja bőven van az alpesi lakosnak.

De olyan zord, vad vidék is van, a hol még fű sem terem. Az utast, a ki a szép hegyvidéken jár-kei, sokszor meglepi, hogy a legszebb erdős, pázsitos tájról egyszerre olyan helyre ér, a hol egyebet sem lát köveknél. Egy ilyen vidékre jutottam én egyszer és csodálkoztam, hogy

még messze pompás pázsitos hegyoldalon jártam, itt hirtelen egy tágas fensikon egyebet sem láttam kőnél. Az egész táj tele volt szórva roppant szikladarabokkal s vezetóm így szólt:

— Hja, ez bizony szomorú vidék, ez a sziklamező. Hajdanában, nagyon régen, itt is gyönyörű körér legelő volt, de gonosz emberek laktak itt s Isten megbüntette őket.

— Hogyan? Talán valami mese szól erről? Beszélje csak el!

— Szívesen, ha épen érdeklí. Nagyon régen volt az, senki sem tudja mikor, elég az hozzá, hogy egyszer valamikor amott lent a völgyben élt egy szegény öreg halászember. Nagyon öreg volt és nagyon szegény, abból élt, ami kevés halat fogott és a szomszéd városban eladhatott. Ez bizony nagyon kevés volt és megesett, hogy a szegény öreg néha két-három napig sem fogott halat. Ilyenkor nem volt mit eladni, nem vehetett kenyeret és éhezett Veronkával, az ő kis unokájával együtt. Mikor már épenséggel nem tudott másképp segíteni, elküldte Veronkát ide föl a hegyek közé a pásztorokhoz, hogy kérjen egy kis tejet, turót. Itt akkor gazdag pásztorok laktak, illatos fű nőtt, a hol most csak szikla és vad kő meredez, gyönyörű csordák legeltek mindenfelé. A gazdák itt bőségben éltek. Az a kis Veronka mégsem szívesen járt el hozzájuk. Mert jólétökben elbizakodtak, kevélyek, gonoszok lettek s kigunyolták a szegényeket.

Egy napon megint beállt a szükség a szegény halász házában. Már napok óta nem fogott egy árva halacskát sem, a ke-

nyerők elfogyott s az öreg így szólt Veronkához:

— Kedves leányom, éhen veszünk, ha a szomszédok nem könyörülnek rajtunk. Menj föl a hegyekbe, kérj a gazdag pásztoroktól egy kis eleséget.

Veronka nagyot sóhajtott és így szólt:

— Fölmegek, kedves nagyapó, a te kedvedért még nagyobb áldozatot is meghoznék, de valóban keserves út az, azokhoz a rossz emberekhez. Nem adják szívesen az alamizsnát, pedig bőségben vannak, durva szavakkal kergetnek egyik háztól a másikhoz és csufolódnak a szegények fölött. A jó öreg remete, a ki ott fent lakik a kis kunyhóban, minap javulásra intette őket, de nevték és elűzték őt is.

— Törd el, édes gyermekem, biztatá az öreg.

Veronka megindult és följutott a hegyek közé. Épen vasárnap volt s a mint az öreg remete házikója mellett elhaladt, megszólalt a kis csöngetyü, mely imára hívta a jámbor hívőket. Épen egy nagy csapat ember volt közel s Veronka azt hitte, ezek a kis kápolnába mennek; de biz azok nem oda indultak, hanem nagy csöbrökben vitték a kövér tejet, vaját, hogy a városban eladják és a pénzen mullassanak. Egyikök meglátta a kis Veronkát s így szólt:

— Ni, ez az a szegény kis Veronka, a ki ide jár kéregetni. Egyenesen a kápolna felé megy, mintha bizony ott is kapna valamit.

Veronka szeliden mondá:

— Csak egy kis imát mondok, aztán majd kérni fogom a szíveségöket, hogy

adjanak bőségükből valami keveset szegény öreg nagy apámnak.

— Adunk, de csak ha nem mégy oda ahhoz a vén remetéhez, a ki egyebet sem tud, mint örökké papolni. No válassz!

Az öreg remete épen ekkor lépett ki kunyhója ajtaján és feddőleg mondá:

— Emberek, emberek! Ha már magatok gonoszak vagytok, legalább ezt az ártatlan gyermeket ne csábítsátok el a jó utról. Mert meglássátok, utolér az Isten haragja.

De azok nagyot nevettek s így feleltek:

— Minket ugyan hiába ijesztget, nem félünk mi semmitől. Most már csak azért is megmutatjuk, kik vagyunk. Ide nézz, te ostoba kis leány. Ezt a sok jó drága tejet mind neked adhattuk volna, mégis gazdagok maradnánk; de mivel te oda húzódol a vén remetéhez, hát semmit sem kapsz, ne hogy pedig fősvénynek mondj minket, hát kiöntjük a kövér tejet ide a patakba. Így ni, a patak ott folyik el nagyapád kunyhója előtt, ihatik az öreg, hahaha!

— Gonoszul elpocsékoljátok Isten áldását, a helyett, hogy jót tennétek velem, szólt haraggal a remete. Ezért meglakoltok! Nézzétek, szörnyü felhő tornyosul az égen, haragosan cikáznak a villámok.

De azok erre is csak nevettek.

— Hadd dörögjön, hadd villogjon az ég, azzal mi nem törődünk. Tánczra kezdünk és kurjantunk még hangosabban, csak tessék az égnek haragudni!

Alighogy ezt mondták, rettentő lángsugár csapott le a magasból, kábitó moraj kíséretében. Teljes sötétség lett aztán

s Veronka szinte eszméletlenül kapaszkodott az öreg remetébe. Pár perc múlva a felhő elvonult, a nap kisütött, de az előbbi gyönyörű völgy helyén szomorú kötenger terült el. Köröskörül is minden fű, fa eltűnt a nyájakkal együtt, nem látszott élő lény, se növény sehol. Csak a patak zúgott nagy morajjal, fehér tajtékot verve, mintha folyvást tej folynék benne.

Veronka visszatért öreg nagyatyjához és elbeszélte, milyen szörnyű istenítélet volt odafent. És azóta még száz esztendő mult, de a hajdani boldog völgyben többé soha fű nem zöldül s kopár sziklamező marad örökre.

SZELID SAS.

AZ ÁLLATOK élete sok sajtáságos, érdekes dolgot mutat. A legérdekesebb az, hogy a természeténél fogva legvadabb, legszilajabb állatot is mennyire meg lehet szelidíteni.

Nevezetes példáját látták ennek nemrég egy hegyvidéken, hol egy szelid sast bámultak sokáig. A sas a legszilajabb, legkegyetlenebb ragadozó madarak egyike s megszelidítése sohasem sikerült. De hogy mégis megszelidül, ez a példa mutatta. Egy földmives nevelte föl kicsi korától azt a sast, aztán megsajnálta és szabadon bocsátotta. A sas elröpült és nem messze egy sziklán rakott fészket. De ha fönt keringett a levegőben, vagy ha fészkeben ült és hallotta régi gazdája füttyét, rögtön ott termett az udvaron és várta a csemegét. A galambok, tyúkok s más házi szárnyasok eleinte rémülten futottak előle, de a sas nem bántotta őket s végre hozzászoktak. Gyakran a maga jószántából is eljött s nem ritkán napjában kétszer is tett látogatást az udvaron.

Jó ideig tartott ez így, mignem egy napon eltűnt örökre. Agyonlőtte-e valaki vagy elköltözött-e más vidékre, nem lehetett soha megtudni.

A „KIS LAP” XXVII. köt. 18-ik számában közölt képrejtvény megfejtése :

„Elefánt.”

Helyesen fejtették meg: Abonyi Viktor, Szokolovits Iván, Poldini Emma és Lujza, Schmidt Ilona, Latzkó Hugó, Winkle Nándor, Landauer Artur és Vali, Krausz Aranka, Szohner Lajos, Pekár Margit, Wágner Emma, Fröhlich Dóra, Ghyczy Elise, Rausch Vilma és Aranka, Schüller Olga, Grossmann Ernő, Róth Mariska és Heléna, Beck Ernő, Merza nővérek, Prohászka Jenő, Pallavicini Edina, Székely Margit és Ákos, Szarvas György és Mihály, Muskó Adrienne és Margitka, Egressy Veronka, Horváth Kálmán, Schwartz Berta és Józsi, Lämpel Czila és Sándor, Pázmándy Olga és Mimi, Frommer Irma és Hugó, Zsitvay Laura, Kauzsay Ödön és Tibor, Maderspach Janka és Julka, Dajbukát Szidónia, Borbély György, Mauthner Alfréd és Pál, Ullmann Sarolta, Gyula és Antal, Habesser Károly, Vasánits Kornélia, Réthy Oszkár, Rothschnek Olga, Vincze Jenő és Aurél (nevedet olvashatóan ird ki, különben nem közölhetem. F. b.), Lerner Róza, Pecháta Andrea, Páll Béla, Ströbl Emil, Kriszháber Sándor, Zsarkó Anti, Unger Rikárd, Perczel György és Miklós, Veisz Ilona, Eisler Jozefa, Valtner Mariska, Deutsch Zsiga, Klár Sarolta, Nedeczky Izidóra, Temesvári Gerő, Kleeberg Ödön és Zoltán, Hönig Szidi, József és Lajos, Dezsán Péterke, Farkas Géza, Dezső Lajos és Géza, Zatsovi Antika, Wallerstein Laura és Margit, Jaczkó Pál, Ofner testvérek, Neuberger Czecezilia, Vertán Jolánka, Korpós Irma, Hecht Jozefa, Ledniczky Gabriella és Jenő, Büttner Ferencz, Berger Helén, Jacobovics Leó és Jenő, Schauer Leonka, Szentés Margit és Lajos, Ernst Miklós, Szentiványi Mór, Hoffmann Frigyes és Béla, Lányi Ilona és Géza, Geduly Vilma, Deutsch Piroska, Krausz testvérek, Návay Ilona, Procopius Gerda, Szelezcky Margit és Iván, Nagyperkátai zárdai növendékek.

*

A »Kis Lap« XXVII. köt. 17-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Perczel György és Miklós, Kriszháber Sándor, Klár Sarolta, Grumáz Ernő, Kűszler Gizella, Wallerstein Margit és Laura, Procopius Gerda, Neuberger Czecezilia, Kiss Margit, Ledniczky Gabriella és Jenő, Büttner Ferencz, Jacobovics Leó és Jenő, Lányi Ilona és Géza, Návay Ilona.